

Zlato v ohni.

Obrazy z života v letech 1848.

KAPITOLA XXXIV.

Avlak to byl jen jediný okamžik... A nebylo potřeby dlouhého volání...

"Je mračkou?"

"Bohadra, ne!"

"Nejsvětější rádka?"

"Růžka jest?"

"Nebozpečně?"

"Nebozpečně bohá minulo."

"Kam je rádka?"

"Do spodní křížky, na pravé straně bílé krku."

"Kouli?"

"Růžku ranou."

Jedná žena musela — a matka se symem držela se v objetí.

"Já jsem to věděla!" vece k němu s tvář, nad kterou slunce nového života zasvítlo.

Ludvík již pak představoval pana Světova i ukazoval Bohádku...

Avlak neváhal, svou trudnou bolestnou post znova zařít.

"Jak jste se odhodlaly, dočkati se tady Prusů?" ptal se mladý hrabě matky a sestry.

Hraběnka odpověděla: "Kdy bych byla v srdci svém vždy nechorovala víru, že se i tebe tady dočkám, sotva bychom ti byly vydržely."

"Ach nikoliv," vece mladík, "ne, kam já budu čhtíti; nejasně páneš se vůle — jsem pruským zajatcem..."

Zatím vše, co nohy mělo, vyběhlo se zámku přechází v ústroty.

Každý velikou svoji radostí jiným způsobem dával na jevo, každý musel se mladého hraběte aspoň dotknouti.

Pan Světov pospíchal k hraběnce, že by nejprve bylo potřeba, poslati pro lékaře, aby hraběti a lížovi rány opatřil.

Tě slova padlo do zástupu jako vlny do hejna vrbave.

Ihned šel jeden sloha do Habrovo pro lékaře, jiní kvapili uchystat novým hostem byty, kde jindy die návodu pana Světova sundávali a vozku Bohádku líže, sot' žádné se svých nohou oživati nemohli.

Až do noci trvalo přebhání a tukání v zámku, než oba ranění voňtinově všim, zejména i lékařskou pomocí opanřeni byli.

Lékař rovněž jako pan Světov důtklivě žádali, aby se mladý hrabě dnes již úplně oddal klíču a odpokinku; a hraběnka s úzkostlivou pečlivostí o to dbala, aby předpis tento byl proveden.

Pan Světov zůstal ještě hodinku ve společnosti hrabědně a baroně; ale o tom, co se s Ludvíkem a bojišti dalo, a jmenovitě, jakým způsobem s nebezpečností smrti zachráněn byl, dověděly se od něho jen hlavní věc.

Bylo patrné, že o své zásluze nechce mluvit a rovněž že se tomu vyběhá, aby hrůzy boje a jeho následků před dámmi vypisoval; také byl člověk, který tak snadno zbyčného slova nepromluví.

Mladý hrabě byl nepřítelstvím nemem do hlavy soknut klíčem i koněm, který touže chvíli pod ním byl zabít.

Bohdár již byl jeho svědkem — a nesmířným ilim prodal se ještě v čas k záblu, sdvihnuv jej k sobě na šak a vyjel s ním ztádně ven s ietvny vlávy. Opodál, kde se u již sdálo bezpečněji, složil odličného na trávník a chtěl se od k němu vrátiti zase, jen co

by ještě se záhadby vynořil nejmladšího pobývání, jelto byl viděl klousti se, když odskákal hrabě. Sotva jml některé sto kroků, práskl bílě odnoho hraběti, rozstříli mu křev v pravé noze a zranil kolní jeho tak, že divoce se vazpřav celou váhou svého těla prudce seboa na zem mřel a lížovi pđdem tím dráhou nohu zámal!

"Co je to?" "Co se stalo?" "Co je to?" "Co je to?" "Co je to?"

Nejdříve tímto studoval více, než se všude do lidské lasky vejeti mšle," odpovídal Ludvík rozmarně. Filosof má v malířku, v přirodních vědách je doma, o lékařské vědě oš jsem měl šest vláti jemu vysvědčení, literaturu všech národů znal jako každý profesor aneb dokonce snad jako mládožský profesor, mluví německy jako rosený Němec, francouzsky jako Panlisa, anglicky, italsky, španělsky a bñ vi jakými jistě jazyky.

"Došli!" zvolala hraběnka. "Vždyť se celý umluvil a mšleť sobě sáhodit." "To všecko na mňm teprve znánhá spozorujete," pokračoval hrabě, který s patrnou zálibou o svém novém přitelii hovotil.

"Dojista," dokládal pan Světov, "leží na tom strašném poli i dnes ještě stla nepohřbených mrtvol. Mnosi z raněných se tam kolik dní a nozí tráplii v smrtelných mukách, než bolestmi, žízni a hladem decha vypustili — a kdo vl, sdáli tam nejeden na opuštěném místě po tu chvíli se smrti nezápasil... Panu hraběti pomohla jen šťastná náhoda, která mě k němu přivedla, když jsem sobě bojštlé prohlížel. Bohádr líže mne přivolal. Pak už bylo vyhráno. Byl jsem na štěstí s to, první ohavok sám přiložit; a jak byla požádka rána fádně opanřena, pan hrabě ku podivu rychle se zotavoval."

Je-li dík z vroucného srdce vyrůsta ke dobrou podůlkou, musí pan Světov v tu noc na zámku Bukovském velm' příjemně spátí. KAPITOLA XXXV. Komu noční odpočinek vřborně šel k duhu, to byl hrabě Ludvík; starostlivá matka měla po ránu co dělati, aby mu dokázala, že je práce jenom nemocný člověk a že se podle toho ch. vati musí.

"Podle všeho je pan Světov nejlepšího pobývání, jelto byl viděl klousti se, když odskákal hrabě. Sotva jml některé sto kroků, práskl bílě odnoho hraběti, rozstříli mu křev v pravé noze a zranil kolní jeho tak, že divoce se vazpřav celou váhou svého těla prudce seboa na zem mřel a lížovi pđdem tím dráhou nohu zámal!

"Co se stalo?" "Co je to?" "Co je to?" "Co je to?" "Co je to?" "Co je to?"

Nejdříve tímto studoval více, než se všude do lidské lasky vejeti mšle," odpovídal Ludvík rozmarně. Filosof má v malířku, v přirodních vědách je doma, o lékařské vědě oš jsem měl šest vláti jemu vysvědčení, literaturu všech národů znal jako každý profesor aneb dokonce snad jako mládožský profesor, mluví německy jako rosený Němec, francouzsky jako Panlisa, anglicky, italsky, španělsky a bñ vi jakými jistě jazyky.

"Došli!" zvolala hraběnka. "Vždyť se celý umluvil a mšleť sobě sáhodit." "To všecko na mňm teprve znánhá spozorujete," pokračoval hrabě, který s patrnou zálibou o svém novém přitelii hovotil.

"Dojista," dokládal pan Světov, "leží na tom strašném poli i dnes ještě stla nepohřbených mrtvol. Mnosi z raněných se tam kolik dní a nozí tráplii v smrtelných mukách, než bolestmi, žízni a hladem decha vypustili — a kdo vl, sdáli tam nejeden na opuštěném místě po tu chvíli se smrti nezápasil... Panu hraběti pomohla jen šťastná náhoda, která mě k němu přivedla, když jsem sobě bojštlé prohlížel. Bohádr líže mne přivolal. Pak už bylo vyhráno. Byl jsem na štěstí s to, první ohavok sám přiložit; a jak byla požádka rána fádně opanřena, pan hrabě ku podivu rychle se zotavoval."

Je-li dík z vroucného srdce vyrůsta ke dobrou podůlkou, musí pan Světov v tu noc na zámku Bukovském velm' příjemně spátí. KAPITOLA XXXV. Komu noční odpočinek vřborně šel k duhu, to byl hrabě Ludvík; starostlivá matka měla po ránu co dělati, aby mu dokázala, že je práce jenom nemocný člověk a že se podle toho ch. vati musí.

maně slosti a mnohá přičit, jenom jsem ostatně ani nezpřel. neti jeho docela našel. Vláhu doktor medicíny, takto ale je hloučte a stařík!

"Sicehle — baro, hrabě si kuzle?" "Dejzajnu." "Co je to?" "Co se stalo?" "Co je to?" "Co je to?" "Co je to?"

Nejdříve tímto studoval více, než se všude do lidské lasky vejeti mšle," odpovídal Ludvík rozmarně. Filosof má v malířku, v přirodních vědách je doma, o lékařské vědě oš jsem měl šest vláti jemu vysvědčení, literaturu všech národů znal jako každý profesor aneb dokonce snad jako mládožský profesor, mluví německy jako rosený Němec, francouzsky jako Panlisa, anglicky, italsky, španělsky a bñ vi jakými jistě jazyky.

"Došli!" zvolala hraběnka. "Vždyť se celý umluvil a mšleť sobě sáhodit." "To všecko na mňm teprve znánhá spozorujete," pokračoval hrabě, který s patrnou zálibou o svém novém přitelii hovotil.

"Dojista," dokládal pan Světov, "leží na tom strašném poli i dnes ještě stla nepohřbených mrtvol. Mnosi z raněných se tam kolik dní a nozí tráplii v smrtelných mukách, než bolestmi, žízni a hladem decha vypustili — a kdo vl, sdáli tam nejeden na opuštěném místě po tu chvíli se smrti nezápasil... Panu hraběti pomohla jen šťastná náhoda, která mě k němu přivedla, když jsem sobě bojštlé prohlížel. Bohádr líže mne přivolal. Pak už bylo vyhráno. Byl jsem na štěstí s to, první ohavok sám přiložit; a jak byla požádka rána fádně opanřena, pan hrabě ku podivu rychle se zotavoval."

Je-li dík z vroucného srdce vyrůsta ke dobrou podůlkou, musí pan Světov v tu noc na zámku Bukovském velm' příjemně spátí. KAPITOLA XXXV. Komu noční odpočinek vřborně šel k duhu, to byl hrabě Ludvík; starostlivá matka měla po ránu co dělati, aby mu dokázala, že je práce jenom nemocný člověk a že se podle toho ch. vati musí.

tedě proto nejmožeš mít poše do něžto vypravení; ten ale přitout vřtiku drábnou jako hraběnce, a jelto přf to štěho byli dostali, pokračoval přf Prusové vřtiku vřak pohrali.

Skodi vám "elico" a jest nepříjemně vřak hraběnce. Měšne ved šest SEMESTRÁRNÍ PRŮMÍ k 2 1/2, celá repozitace, celá vřtiku. Na prafce se vřak vřak vřak vřak vřak.

Vysvědčení jeho dobroty. CESTE NÁSLEDUJÍCÍ: NABÝT ČTEBE: OAKLAND, KY, 30. 20. 1872.

Od Rev. C. H. Darrow známého, duchovního. CINCINNATI, Ohio, 2. 20. 1872. NABÝT ČTEBE: OAKLAND, KY, 30. 20. 1872.

LÉK KTERÝ vyhojí souchotiny! Nalobna každé u, kteří dlouho trpěli souchotinami; Lék tento je neškodný a nepřijímá žádných druhů. Neškoduje celému v tělesném zřehování. Právka se v všech lékárnách.

AMERICAN MARBLE WORKS. ANDREWS, BARNES & Co. prodávají domácí i importovaný mramor, pomník, náhrobky ad

Přímý a pravidelný přeprav Z Bremen do Ameriky aneb naopak. KAREŠ & STOTZKÝ, 29 Bahnhofstrasse, Bremen, Evropa.

ČLOVĚK. jeň nezdr zeměpis této země, sezná přehlednětlnu této mapy

CHICAGO, ROCK ISLAND & PACIFIC R. R. JE NEJVETSIM POJITKEM MEZI VYCHODEM A ZAPADEM.

Hlavní linie tahne se z Chicago do Council Bluffs a Omaha, ake Joliet, Havana, La Salle, Keokuk, Cairo, Rock Island, Danvers, West Liberty, Iowa City, Manning, Brooklyn, Grinnell a Des Moines (kapitola stala la) a vřtiku s Bureau June, do Peoria; a Wilson June, do Muscatine, Washington, Fairfeld, Eldon, Belknap, Centerville, Princetown, Trenton, Gallatin, Cameron, Leavenworth, Oklawaha a Knoxville; a Keokuk do Farmington, Bonaparte, Batenpost, Independent, Eldon, Otumwa, Edylville, Oklawaha, Peila, Monroe a Des Moines; a Des Moines do Indianola a Winnetek; a Atlantic do Ansonia a z Avona do Hartman. Jest jediná společnost, která vlastní spojení mezi Chicago a Kansasem.

Severoněmecký Lloyd Pravidelní přímá PAROPLAVBA

Bremen a New York plus Southampton Expeditní nově jsou ustanovena: z Bremen do New York: 1 Kajuta: první třída 180.-, druhá třída 120.-, třetí třída 80.-

American Marble Works. Andrews, Barnes & Co. prodávají domácí i importovaný mramor, pomník, náhrobky ad